

Ara arriben els v

"El 'downshifting' és una contraambició, un reduir l'esforç de la lluita en la vida, aquell excés dedicat –diuen els 'downshifters'– a les possessions més innecessàries. Els teòrics del 'downshifting' recomanen tornar a dur els comptes de l'economia pròpia amb un criteri molt domèstic, al marge de les cucaveles que pot fer el diner de plàstic."

ARXIU

Frank Sinatra.

Dilluns, 11. Els diaris parlen del *downshifting*, la nova tendència social als Estats Units, com una reacció anticonsumista i contra l'estrès dels executius. També en diuen moviment dels voluntàriament simples. El *downshifting* és una contraambició, un reduir l'esforç de la lluita en la vida, aquell excés dedicat –diuen els *downshifters*– a les possessions més innecessàries. Els teòrics del *downshifting* recomanen tornar a dur els comptes de l'economia pròpia amb un criteri molt domèstic, al marge de les cucaveles que pot fer el diner de plàstic. Tant tens, tant gastes. No convé tenir una casa gran i millor si el cotxe és de segona mà, cal anar de compres només quan sigui una necessitat i no per vici. D'això en diríem sentit comú, però també li noto una mica de tuf "post-hippy".

Dimarts, 12. És una sensació de plaer veure per televisió el cucurell de l'"Empire State" tot il·luminat de blau en homenatge als vuitanta anys de Sinatra –"Old blue eyes"–. Que hi fa si va tenir algun amic mafiós, quan s'arriba als vuitanta anys amb l'energia de l'"Old man river": quins anys del "rat pack", amb Bogart, David Niven, John Huston, Lauren Bacall i Judy Garland! Moltes hores al restaurant Romannoff's i després moltíssimes copes amb "Dino" Martin, Lawford i Sammy Davis, tot ben amarat de swing, senyoretetes i matinades a les saunes dels grans hotels. El presumpte mafiós era un gran sentimental que pagava la factura del metge d'un amic amb mala sort. I quina manera de saber portar el barret, faci vent i ploqui! És la vocalit-

CARME PUÉRTOLAS

La Fira Santa Llúcia.

zació inimitable de centenars de cançons que arriben fins el cor de la vida, com una invitació a la felicitat a pesar de tots els emperoms. Una vegada més "Happy birthday, Old blue eyes"!

Dimecres, 13. Trobo pel mercat de Santa Llúcia un antic condeixeble de Filosofia i Lletres, carregat de molsa i pastorets. Vessa felicitat, com un quadre d'època: "Estem molt atrafegats fent el calendari nadalenc per als nens. La nit de Nadal tinc els fills del primer matrimoni i el dia de Nadal estaran amb la meva primera ex-dona. Dels fills de la segona ex-dona me'n faig càrrec el dia de Nadal i ella els té la nit abans. Per cap d'any, ho farem a l'inrevés. Quedo lliure de fills meus el dia de Reis: el passaré amb la meva companya d'ara i dos dels seus fills: per desgràcia l'altre fa la mili". Compra mitja dotzena de figures de caganer, per repartir de forma equitativa entre tantes famílies.

Dijous, 14. "Espercu fins a març", va dient Jordi Pujol als "Quatre". Li havien posat Reventós allà on ell volia Rigol i a sobre havien rigut, com els nins que es vanen d'una malifeta. "Ara no toca", insisteix Pujol i els "Quatre" somriuen des dels escons, tots amb ganes de convertir-se en diputats de guàrdia, fins i tot el diputat tan lleial que va votar per Marta Ferrusola.

Divendres, 15. Ha passat per Barcelona un amic periodista, camí de la cimera de Madrid. És un home nòrdic, abans euroentusias-

oluntàriament simples

Joan Rigol.

ta i avui més aviat eurorealista. Parla molt i menja poc, observant una taulada de dones joves que celebren Nadal una mica abans d'hora. No fa gaire era a Viena, per escriure sobre l'emergència radical de Jörg Haider, per la dreta. "Haider prové de l'enfonsament de l'estat providència, d'on vindrà la nova extrema dreta europea, com també farà ús ben interessat de la fallida Maastricht. Jo crec que necessiten polítics d'una certa capacitat intel·lectual, capaços de repensar les coses, de pensar-les a l'inrevés per un instant, per veure com podrien veure-les els adversaris. Maastricht contenia l'excés d'arrogància de Delors i dels euròcrates: ara tenim Santer per apedaçar-ho tot", diu l'amic periodista, sense demostrar cap interès especial pel que pugui passar a la cimera de Madrid. Quan era euroentusiasta anava molt segur de les coses, i ara, de cop i volta, comprova que gairebé tot pot posar-se en dubte. "I si l'encert fos dels euroescèptics britànics? Inverteixen per tot el món i el món inverteix al Regne Unit. Segons diuen, la "City" encara és el gran centre financer d'Europa: més gran que Nova York o Tòquio. Ho deia no fa gaire un home amb tanta experiència com el diputat David Howell: "La nostra política necessita ser conduïda, no per un estat d'ansietat perpètua respecte al que vulguin fer França i Alemanya, sinó per l'enteniment que tenim un abast global que ells no tenen". Potser sí, potser sí que no hauríem de fer una Unió Europea obsedida per la por alemanya de perdre la força del marc. A l'Alemanya de Kohl, una unió monetària mal feta pot generar el fantasma de

Jörg Haider.

la inflació: retardar el procés o minvar les condicions? Estranya paradoxa: els criteris per la unió monetària són una prova de voluntat de govern saludable –antideficitària, contra la inflació, contra el deute– i a la vegada generen un nou hivern del descontentament. En realitat, no tinc molta pressa per arribar a Madrid. Què me'n dius d'anar-hi en Talgo?"

Valentí Puig